

Bad Gyal: «Els meus referents són les noies jamaicanes que s'agafen el cony mentre ballen»

Parlem amb la trapera barcelonina, una de les protagonistes de l'exposició D'ONES

Bad Gyal | Juan Miguel Morales

Amb les músiques urbanes es desplaça el centre creatiu i l'accés a la música i la cultura. La nova escena sorgeix de la perifèria de la societat i del poder, i, lluny de menystenir-se, com les dones actuals se situa al centre de decisió i d'influència. Les actituds trencadores del hip-hop i el trap d'**Arianna Puello** i **Bad Gyal** estan disposades a fluir i influir a les xarxes, a ser la *pussy* que mana agafar els diners i córrer. Descarades, planten cara als fatxendes, amb el *cocky* en l'imposat argot universal.

Recuperem l'entrevista a **Bad Gyal** inclosa a l'*Enderrock* 268, número especial dedicat a l'exposició D'ONES: (R)evolució de les dones en la música, que podeu trobar al Palau Robert de Barcelona fins al 23 d'abril de 2018.

Com explicaries el recorregut que has fet del trap al *dancehall*, *reggaeton* i hip-hop?

Bad Gyal: Quan tenia 8 anys escoltava *dancehall* sense saber-ho. El *reggaeton* ja és cultura popular de l'Estat espanyol, perquè s'escolta a l'hora del pati. És una música pròpia, encara que vingui de l'Amèrica del Sud. El trap l'he assumit com a oient més que res, no és l'estil que més escolto ni ara mateix el trobo gaire interessant. Molts dels mateixos artistes reneguen del que

feien abans. Intentaven imitar els ianquis i eren ridículs. Ara tot és més *cutre* que a l'època daurada del *reggaeton*, l'any 2013.

Les teves tres cançons més escoltades a Spotify són "Fiebre", "Jacaranda" i "Mercadona". Què creus que aportes cantant aquests estils de música urbana?

Bad Gyal: Moltes noies es volen sentir representades en mi, volen ser com jo, i això no m'agrada. No vull que ningú vulgui ser com jo ni tampoc crec que ningú ho hagi de ser. No dono missatges, no sóc Gandhi. No em fico en política, però el que penso com a persona és que cadascú ha de ser com és, sense intentar imitar ningú. Em fa por quan vaig a tonyir-me el cabell i veig que després moltes nenes fan el mateix. Veig clons meus, fins i tot noies que intenten cantar i, pobres, ja es veu que ho fan perquè abans han sentit una cançó meua. Jo no m'enfadaré ni faré cap tonteria perquè a mi em va molt bé. Em veuen com una persona forta. Ningú m'ha regalat res, i això es nota. Admiren la meua actitud, perquè les noies estan molt acostumades que els nois els donin les coses fetes.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=C72FByDW7Ek>

Pel que fa a imatge, com l'has treballada?

Bad Gyal: De petita volia estudiar moda. Sortia per Vilassar de Mar i tothom em mirava per la pinta que feia. Sempre havia portat una estètica molt radical. Ara tinc diners, i em puc comprar coses que abans no podia. Això potencia una imatge de mi del que sempre havia volgut ser però no podia per falta de recursos.

La manera d'interpretar les cançons està molt pensada? El teu pare és l'actor Eduard Farello, t'ha donat consells de presència escènica?

Bad Gyal: La veritat és que no. D'adolescent ja feia *twerk*, però fins ara no s'ha sabut. Sempre havia volgut ser com ara. Ja he passat perquè em mirin i em jutgin al bar del poble i m'ha estat igual. Tinc una gran seguretat quan pujo a l'escenari. Els meus referents són les noies jamaicanes que s'agafen del cony quan ballen, i això és el que m'agrada. Potser n'hi ha que miren quatre hores al dia vídeos de gent que toca la trompeta, doncs jo els miro de noies que ballen.

Una vegada vas dir que "el *twerk* empodera". Com ho defenses?

Bad Gyal: A mi, el fet que em sigui igual tot el que la gent em diu em crea confiança i fortalesa, tant espiritualment com físicament. No tinc el cos típic d'una model, però tot plegat és el millor que em podia haver passat, perquè em reboto tot quan ballo.